

GYILKOSOK TÁRSASÁGÁBAN I.

MEGÖLNI SARAIT

*Párizs
könyvek*

J. A. REDMERSKI

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J . A . R E D M E R S K I

GYILKOSOK TÁRSASÁGÁBAN I.

MEGÖLNI SARAIT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Írta: J.A. Redmerski
A mű eredeti címe: Killing Sarai
(In the Company of Killers 1.)
Copyright © 2013 by J.A. Redmerski

Fordította: Szujer Orsolya
A szöveget gondozta: Egyed Erika

Cover photo by Michelle Monique Photography
Cover model: Nicole Whittaker

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2416-1195
ISBN 978 963 399 629 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2016-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László
Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Széll Katalin
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Jacksonnak, a legjobb kutyának a világon.
Nyugodj békében, cimbora!*

ELSŐ FEJEZET

SARAI

Valahol Mexikóban

KILENC ÉVE JÁRT ERRE UTOJÁRA AMERIKAI. *Kilenc* éve. Már kezdtem azt hinni, hogy Javier mindannyiukat megölte.

– Ki az? – kérdezi egyetlen barátom, Lydia, miközben előrébb tolakodik, hogy jobban lásson. – Honnan tudod, hogy amerikai?

Mutatóujjamat a számhoz emelem, mire Lydia még halkabban suttog. Jól tudja, akárcsak én, hogy ha vagy Javier, vagy az istenverte húga meghall minket, akkor megbüntet a hallgatóságért. Folyamatosan rettegünk. És mindig a legrosszabbra számítunk. Mindig mindent óvatosan és fegyverrel a kézben közelítünk meg, és jogosan. Ilyen a drogokkal és gyilkosságokkal teli rabszolgaélet.

Kilesek az ajtó nyílásán, tekintetemet a magas, szikár, fehér férfira szegezem. Olyan, mint aki még soha életében nem mosolygott.

– Fogalmam sincs – suttogom halkan. – Egyszerűen csak tudom.

Lydia hunyorog, mintha ez segítene neki abban, hogy jobban halljon. Érzem a lélegzete melegét a torkomon, ahogy még jobban

hozzám préselődik. Figyeljük a férfit az aprócska szoba árnyékából, amin azóta osztozunk, mióta Lydiát idehozták egy évvel ezelőtt. Egy ajtó. Egy ablak. Egy ágy. Négy mocskos fal és egy könyvespolc, rajta maroknyi angol nyelvű könyvvél, amiket annyiszor olvastam, hogy már meg sem tudom számolni. Persze nem vagyunk ide bezárva, és soha nem is voltunk. Javier tudja, hogy hiába próbálnánk megszökni, nem jutnánk messzire. Még arról sincs fogalmam, hogy Mexikó melyik részén vagyok. Azt viszont tudom, hogy bárhol legyek is, onnan nem lenne egyszerű egy olyan fiatal nőnek, mint én, egyedül visszajutnia az Egyesült Államokba. Abban a pillanatban, hogy kilépek ezen az ajtón és egyedül végigsétálok a sötét, poros úton, gyakorlatilag aláírom a saját halálos ítéletemet.

Az amerikai, aki hosszú, fekete ballonkabátot visel fekete ruhái fölött, egy faszéken ül a nappaliban, egyenes háttal. Profin járattja körbe a tekintetét a szobán, feljegyez minden apró mozdulatot. Úgy tűnik, ezt senki sem veszi észre, csak én. Valamiért úgy érzem, hogy bár Lydiát és engem teljesen elrejt a szobánk a sötét folyosó végén, ahonnan mi alig látjuk a nappalit, ez a férfi *tudja*, hogy figyeljük. Mindent pontosan érzékel, ami körülötte zajlik. Tudja, hogy Javier egyik embere a szemközti fal árnyékában áll, csőre töltött, elrejtett fegyverrel; tudja, hogy hatan odakinn, a verandán várakoznak; tudja, hogy két férfi ott áll közvetlenül mögöttem, rezzenéstelen kezükben géppuskával. Ők ketten egy pillanatra sem veszik le a szemüket az amerikai hátáról, én mégis úgy gondolom, hogy az amerikai, bár feléjük sem néz, többet lát belőlük, mint ők belőle. Vannak sokkal tisztábban látható emberek is a szobában: Javier, egy veszedelmes mexikói drogbáró, aki közvetlenül szemben ül az amerikaival. Mosolyog és magabiztos és egy cseppet sem fél. Aztán ott van Javier húga, a szokásos kurvás ruhájában, ami olyan rövid, hogy le sem kell hajolnia

ahhoz, hogy a szobában mindenki lássa, nincs rajta fehérnemű. Az amerikai akarja. Mondjuk, ő mindenkit meg akar kaparintani, akin szexuálisan uralkodhat, de ez a férfi... ha ránéz, minden eddigiénél mélyebb megszállottság csillan a szemében. Ezt az amerikai is tudja.

– Csak azért egyeztem bele abba, hogy találkozzak önnel – szólal meg az amerikai tökéletes spanyolsággal –, mert biztosítottak afelől, hogy nem fogja vesztegetni az időmet. – Kurtán Javier hűgára pilant, aki megnyalja az ajkát. Az amerikainak a szeme sem rebben. – Csak önnel vagyok hajlandó üzletelni. Szabaduljon meg a szajhától, vagy nincs miről beszélnünk! – Kifejezéstelen tekintete meg sem rezdül.

Javier húga, Izel, úgy reagál, mintha valaki éppen felpofozta volna. Nyitja a száját, ám Javier egyetlen pillantással beléfojtja a szót, majd finoman hátrafelé bök a fejével, utasítva, hogy hagyja el a szobát. Izel így is tesz. Szokásához híven cifra káromkodások közepette távozik, amiket még azután is hallani, hogy kilép a bejárati ajtón.

Javier somolyogva az amerikaira néz, majd a szájához emeli a kávécsészéjét.

– Hárommillió az ajánlatom, Amerikai – mondja, miután kortyol egyet az italból. Leteszi a csészét az asztalra, ami elválasztja kettejüket, majd lezseren hátradől a székében, egyik lábát átemelve a másikon. – Ha jól tudom, maga *két*milliót kért.

Javier oldalt fordítja az állát, és így néz az Amerikaira, várva, hogy az mit szól bőkezű ajánlatához.

Az Amerikai meg sem rezzen.

– Még mindig nem tudom felfogni, hogy érted meg, amit beszélek – suttogja Lydia.

Le akarom pisszegni, hogy mindent halljak, ami Javier és az Amerikai közt zajlik, ám nem teszem.

– Ha évekig csak spanyolul beszélő emberek között élsz, akkor ragad rád a nyelv – mondom neki, de egy pillanatra sem veszem le a tekintetemet a férfiakról. – Nem soká te is olyan folyékonyan beszélsz majd, mint én.

Érzem, hogy Lydia teste megfeszül. Ő is éppen annyira vágyik haza, mint én, amikor tizennégy éves koromban idehoztak. Ám ő is éppen olyan jól tudja, mint én akkor, hogy talán örökre itt marad, és ennek gondolatnak a hatalmas súlya végül ismét elhallgattatja.

– Egyetlen oka lehet annak, ha egy önhöz hasonló férfi – kezdi az Amerikai – *többet* ajánl, mint a szokásos tarifa, ez pedig az, hogy hatalmat akar fölöttem. – Halkan, bosszúsan kifújja a levegőt, majd hátradől a székében, engedve, hogy keze hátracsússzon a térdéről. – Vagy erről van szó, vagy arról, hogy kétségbe van esve, ami azt a benyomást kelti bennem, hogy a célpont, akit meg akar öletni, hajlandó lenne többet fizetni azért, hogy *magát* öljem meg.

Javier magabiztos vigyora azonnal eltűnik az arcáról. Nagyot nyel, és sután kihúzza magát ültében, próbálja visszanyerni az uralmát a helyzet fölött. Talán az is megfordul a fejében, hogy az Amerikai pontosan emiatt van most itt.

– Az indokaim nem fontosak – mondja Javier.

Ismét kortyol a csészéből, hogy ezzel rejtse el az aggodalmát.

– Igaz – reagál az Amerikai teljes nyugalommal. – Jelen pillanatban csak az a fontos, hogy szóljon Guillermónak ott hátul, hogy engedje le a hátamnak szegezett fegyvert, mert ha nem teszi meg három másodpercen belül, akkor meghal.

Javier és az Amerikai mögött álló egyik férfi tekintete egymásba fúródik. A három másodperc nagyon gyorsan leperreg, aztán egy szinte néma lövés visszhangját hallom, amit halk pukkanás követ, majd vércseppek záporoznak a „Guillermo” mellett álló férfira.

„Guillermo” a földre rogy, holtan. Úgy tűnik, senki nem tudja – még én sem –, hogyan kivitelezhetette ezt a lövést az Amerikai. Hiszen meg sem mozdult. A halott mellett álló férfi lába földbe gyökerezik, fekete szeme kikerekedik zsíros, fekete haja alatt. Javier összeszorítja az ajkát, és ismét nyel egyet, miközben minden egyes idegőrlő másodperccel egyre nehezebben bírja feszengését elrejtteni. Az emberei létszámbeli fölényben vannak az Amerikaival szemben, de egyértelmű, hogy Javier nem akarja megöletni a férfit. Még nem. Tenyérrel előre felemeli a kezét, így utasítva a többieket, hogy engedjék le a fegyvereiket.

Az Amerikai kihúzza a kezét a ballonkabátja alól, és a pisztolyát a combjára helyezi, hogy mindenki láthassa. Ujját a ravaszon hagyja. Javier idegesen lepillant a fegyverre.

Lydia a bordáimba mélyesztí a körmeit. Óvatosan lenyúlok, hogy elhúzzam a kezét. Érzem, ahogy a teste elernyed, mikor rádöbben, mit művelt. Csak úgy kapkodja a levegőt. Karomat a válla köré fonom, és a mellkasomhoz vonom. Nincs hozzászokva ahhoz, hogy emberek halálát nézze végig. Még nincs. De majd megszokja. Fejét a tenyerembe fogva csókot nyomok a hajára, hogy megnyugtassam.

Javier könnyedén, leereszkedően int két ujjával.

– Takarítsd el ezt a mocskot! – mondja az Amerikai mögött álló másik fegyveresnek.

A fegyveres láthatóan ezer örömmel engedelmeskedik, nem akar olyan sorsra jutni, mint a társa. A szobában minden tekintet az Amerikaira szegeződik. Nem mintha eddig ez nem lett volna így, de mostantól sokkal látványosabb, a tekintetek sokkal figyelmesebbek.

– Maga aztán hatásosan érvel. Felfogtam az álláspontját – mondja Javier.

– Nem az volt a szándékom – javítja ki az Amerikai.

Javier elismerően bólint.

– Hárommillió amerikai dollár – szól Javier. – Elfogadja az ajánlatot?

A vak is láthatja, hogy az Amerikai igencsak megfélemlítette Javiert. Lehet, hogy nem menekült el félelmében, és nem bújt el a sarokba, de egyértelmű, hogy világossá tették számára, hol a helye. Ez pedig nem egyszerű dolog. Aggaszt, hogy Javier hogyan vág majd vissza, amikor úgy érzi, lehetősége nyílik rá. Mindössze azért aggaszt, mert szükségem van az Amerikaira, hogy kijussak innen.

– Miről beszélnek? – kérdezi Lydia frusztráltan, mivel még nagyon messze van attól, hogy bármit is megértsen, amit ezen a helyen mondanak.

Nem válaszolok, csak egyszer megszorítom a vállát, jelezve, hogy maradjon csendben.

– Három és fél a díjam – mondja az Amerikai.

Javier arca elsötétedik, és mintha az orrlyukai is kitágulnának. Nincs hozzászokva ahhoz, hogy a második legjobb legyen.

– De hiszen azt mondta...

– Azóta felment az ár – feleli az Amerikai, és ismét hátradől a székében.

Pisztolya markolatát finoman fekete nadrágjához ütögeti. További magyarázattal nem szolgál, de nincs is rá szükség. Javier gyorsan elfogadja az árat.

– Sí, sí – bólogat Javier. – Három és fél millió. El tudja intézni egy héten belül?

Az Amerikai feláll, mire hosszú, fekete kabátja lehull a teste mellé. Magas és félelmetes, barna haja hátul egészen rövidre van nyírva, a feje tetején azonban kicsit hosszabb, tüskés.

Elhúzzom Lydiát az ajtótól, majd halkán becsukom.

– Mit művelsz? – kérdezi, miközben odasietek a rozoga komódhoz, amiben a közös ruháinkat tartjuk.

– Elmegyünk – felelem, és mindent, amit csak tudok, belegyömöszölök egy párnahuzatba. – Vedd fel a cipődet!

– *Micsoda?*

– Lydia, erre most nincs időnk! Csak vedd fel a cipődet! Elhúzzunk az Amerikaival. – Félig töltöm a párnahuzatot, majd odalépek hozzá, hogy segítsek neki, mivel kicsit lassan érti meg, mi zajlik itt pontosan. Megragadom a karjánál fogva, és az ágyhoz nyomom. – Segíték.

Letérdelek elé, és nekiállok, hogy felhúzzam a cipőjét meztelen lábára, de megállít.

– Ne... Sarai, én... én nem mehetek el.

Hosszan kifújom a levegőt. Erre nincs most időnk, de kénytelen vagyok szakítani rá. Muszáj meggyőződnöm, hogy el *kell* szöknie velem. A szemébe nézek.

– Biztonságban leszünk. Elszökhetünk innen... Lydia, évek óta ő az első amerikai, akit itt láttam. Ő az egyetlen esélyünk.

– De ő egy gyilkos.

– *Gyilkosokkal* vagy körbevéve. Most pedig indulás!

– Nem! Félek!

Hirtelen felpattanok a térdelő testhelyzetből, és a szájára tapasztom a kezemet.

– Csss! Lydia, kérlek, hallgass rám...

Ujjait az enyémekre helyezi, és lehúzza a kezemet a szájáról. Könnyek patakanak a szeméből, ahogy vadul a fejét rázza.

– Nem megyek! Elkapnak, és akkor Javier megver. Vagy ami még rosszabb, Izel megkínoz és megöl minket. Én maradok.

Érzem, hogy képtelenség rávenni, hogy megváltoztassa a döntését. Látom a tekintetében. Látom a szeme csillogásában, hogy összetörték,

és valószínűleg már sosem gyógyul meg. Vállára teszem a kezem, és a szemébe nézek.

– Bújj be a paplan alá, és tegyél úgy, mintha aludnál! Maradj így, amíg valaki be nem jön, és megtalál. Ha rájönnek, hogy tudtál a szökésről, és nem szóltál róla senkinek, megölnék.

Lydia idegesen, a fejét rángatva bólint.

– Visszajövök érted. – A vállánál fogva megrázom, remélve, hogy hisz nekem. – Ígérem! Első dolgom lesz, amint túljutok a határon, hogy elmegyek a rendőrségre.

– De hogy fogsz megtalálni?

Alig bír beszélni a könnyektől.

– Nem tudom – ismerem be. – De az Amerikai tudni fogja. Ő majd segít nekem.

Az a tekintet... teljes reménytelenséget tükröz. Egy pillanatig sem hiszi, hogy az őrült tervem működni fog. Kilenc évvel ezelőtt valószínűleg én sem hittem volna, de a kétségbeesés őrült dolgokra készíti az embert. Lydia tekintete megacélosodik, majd kezét az arcához emeli, és letörli a könnyeit. Mintha tudná, hogy most lát utoljára.

Hatalmas csókot nyomok a homlokára.

– *Visszajövök érted.*

Lassan bólint. A párnahuzatot a vállamon átvetve keresztülsétálok az aprócska szobán.

– Bújj be a paplan alá! – sziszegem neki, és kinyitom az ablakot.

Amint Lydia elbújjik a takaró alatt, kimászok az ablakon a lágy, októberi hőségbe. Összehúzódkodva leguggolok a ház mögött, el-sétálok a fal mellett, majd átmászok a telep déli oldalát szegélyező kerítésen lévő lyukon. Javier mindenfelé fegyvereseket állított, de ezek a fickók irtó ostobák, rég észrevettem, hogy nem állnak igazán a helyzet magaslatán, legalábbis egy szökés megakadályozását

illetően. Nem volt tapasztalatuk, miután olyan ritkán próbált bárki is megszökni. Általában mást sem csinálnak, csak álldogálnak, beszélgetnek, cigiznek és otrombaságokat mutogatnak a fogva tartott lányoknak. A fegyvertár ajtaja mellett az áll, aki hat héttel ezelőtt próbált megerőszkolni. Javier csak azért nem nyírta ki, mert a fivére.

Viszont akár a fivére, akár nem, a fickó már eunuch.

Elosonok a kis épületek között, egészen a fákig, majd megállok a közelben álló ház árnyékában. Felegyenesedek, hátamat a stukkónak szorítom, majd óvatosan az épület elejéhez lopakodok, ahol a tizenkét láb magas szögesdrót kerítés kezdődik a nagykapunál. A kívülállóknak mindig azon túl kell leparkolniuk, és gyalog vezetik be őket a telepre.

Az Amerikait sem engedhették be másképpen. Biztos vagyok benne. Vagy legalábbis remélem.

A kapu póznájáról széles fénysáv világítja be a teret köztem és a kapu között. Oda kell eljutnom. Ott is áll egy őr, de fiatalabb, azt hiszem, el tudok banni vele. Bőven volt rá időm, hogy átgondoljam ezeket a dolgokat. Az egész tinédzserkorom. Tavaly loptam egy pisztolyt Izel szobájából. Azóta a Lydiával közös szobám padlódeszkája alá rejtve tartottam. Abban a pillanatban, hogy megláttam az Amerikait a házba belépni, felnyitottam a deszkát, elővettem a fegyvert, és a rövidnadrágom derekába dugtam. Tudtam, hogy szükségem lesz rá ma este.

Veszek egy mély lélegzetet, majd teljesen védtelenül átrohanok a fényen, remélve, hogy senki sem vesz észre. Gyorsan, megállás nélkül rohanok. A párnahuzat újra és újra a hátamnak csapódik, a pisztolyt pedig olyan erővel szorítom, hogy belefájdulnak a csontjaim. Elérek a kerítésig, ahol megkönnyebbülve felsóhajtok, mivel találok egy újabb árnyékot, amiben megbújhatok. A távolban árnyak mozognak, abból a házból jönnek kifelé, amiből az imént szöktem ki. A gyomrom görcsbe rándul, és komolyan képes lennék elhányni magamat, ha

nem tudnám, hogy ennél jóval fontosabb dolgom van most, amit gyorsan véghez kell vinnem. A szívem vadul kalapál a mellkasomban. Észreveszek egy őrt, aki a főkapu mellett, egy fának dőlve áll. Cigaretája izzó parazsa körberagyogja rézszerű arcát, aztán elhalványul, amikor elhúzza a száját a cigittől. Géppisztolyának körvonala alapján a fegyver pántját átvette az egyik vállán. Hál' istennek, nem tartja készenlétben. Gyorsan végiglépkedek a kerítés széle mentén, próbállok elrejtőzni az árnyékban, amit a túloldalon álló fák vetnek. Elnyűtt papucsom egyetlen hang nélkül mozog a lágy homokon. Az őt olyan közel áll hozzám, hogy érzem a csípős testszagát és látom, ahogy a zír megcsillan mosatlan haján.

Közelebb lopakodok. Remélem, mozdulataimmal nem vonom magamra a figyelmét. Már közvetlenül mögöttem vagyok, és mindjárt összepisilem magamat. A lábam remeg, a torkom meg annyira összeszorult, hogy alig kapok levegőt. Óvatosan és olyan halkán, amennyire csak tudom, hátrahúszom a fegyveremet, és akkora erővel vágom fejbe a markolattal, amekkora csak telik tőlem. A hangos csattanástól és recsegéstől görcsbe rándul a gyomrom. Az őt eszméletlenül a földre zuhan. Az égő cigaretta a homokba hullik a térde mellett. Megragadom a puskáját – szinte le kell tépnem a karjáról a nehéz teste miatt –, majd rohanni kezdek, át a résnyire nyitott kapun, ki a telepről.

Pont, ahogy reméltem, mindössze egyetlen autó parkol a telep előtt: egy kecses, fekete kocsi, ami valószínűleg a legkevésbé illik ebbe a környezetbe több kilométeres körzetben. Itt semmi sincs, csak gettók és mocsok. Ez meg egy drága, városi autó, csillogó abroncsokkal és az ilyen járgányokra jellemző arroganciával.

Újabb akadály: amint megpillantom a kocsit, elillan a reményem, hogy az Amerikai nyitva hagyta az ajtaját. Tutira nem vetemedne ilyenmire errefelé. Kezemet a jobb hátsó ajtóra helyezem, és visszatartom

a lélegzetemet. Az ajtó kinyílik. Időm sincs, hogy fellélegezzek, mivel hangokat hallok a főkapun túlról, a szemem sarkából pedig mozgó árnyakat pillantok meg. Bemászok hátra, lebukok a padlóra, majd gyorsan becsukom a kocsiajtót, még mielőtt azok, akik ide tartanak, elég közel kerülnének ahhoz, hogy hallják becsukódni.

Oh, ne... a belső lámpa!

Összeszorított foggal várom, hogy a belső világítás szinte már kínzó lassúsággal elhalványodjon, majd pislogva kikapcsoljon, teljes sötétségbe borítva az autót. Begyömöszölöm a párnahuzatot a vezetőülés alá, elrejttem a lopott gépfegyvert az ülés mögött, közvetlen a bőrkárpit és az ajtó közt. Marad időm ahhoz is, hogy apró testemet olyannyira a padlóhoz szorítsam, amennyire csak tudom. Karomat szorosan a mellkasomhoz húzott térdem köré fonom, a hátamat ívbe hajlítom, és így várok, ebben a kényelmetlen testhelyzetben.

A hangok a háttérbe vesznek, nem marad más, csak egyetlen ember lépteinek a zaja. A kocsi felé közeledik. Kinyílik a csomagtartó, majd másodpercekkel később becsukódik.

Visszatartom a lélegzetemet, amikor kitárul a vezetőülés felőli ajtó, és a belső világítás ismét felkapcsolódik. Az Amerikai becsukja maga után az ajtót. A kocsi megmozdul, amikor elhelyezkedik az ülésben. Egy. Kettő. Három. Négy. Öt. Hat. Végre kialszik a lámpa. Hallom, ahogy a férfi a gyújtáskapcsolóba dugja a kulcsot, majd a következő pillanatban a motor dorombolva életre kel.

Miért nem indulunk? Miért üldögelünk még itt? Lehet, hogy olvas valamit.

Ekkor azonban megszólal spanyolul:

– Kakaóvajás testápoló. Meleg lehelet. Izzadság.

Beletelik egy másodpercbe, mire az agyam felfogja a furcsa szavak jelentését, és rádöbbenek, hogy hozzám beszél.

Gyorsan felülök az ülés mögött, kibiztosítom a pisztolyt, és a csövét a tarkójának szorítom.

– Csak vezessen! – mondom angolul, miközben remegő kézzel tartom a fegyvert.

Még sosem öltem embert, és most sem akarom megtenni, de a telepre sem megyek vissza, az tuti.

Az Amerikai lassan a magasba emeli a kezét. A tekintetem megakad vastag, ezüst karóráján, de nem hagyom, hogy elterelje a figyelmemet. Egyik kezét szó nélkül a kormányra helyezi, a másikat a sebváltóra, és egyesbe teszi a kocsit.

– Amerikai vagy – jelenti ki közömbösen, de azért kihallani a hangjából egy egészen aprócska érdeklődést.

– Igen, amerikai vagyok. Most pedig kérem, vezessen!

A pisztolyt továbbra is fejének szegezve a hátsó ülésbe ügyeskedem magamat, majd hátrébb húzom a fegyvert, hogy ne érje el. Rajtakapom, ahogy a visszapillantó tükörben rám pillant, de miután a kocs belsejét csak a műszerfal gyenge fénye világítja meg, nem látok belőle mást, csak a szemét, azt is csak addig a röpké pillanatig, míg a tekintete végigsiklik rajtam.

Végül a kocs megindul előre, ő pedig mindkét kezét a kormányra helyezi. Nyugodt és óvatos. Van egy olyan érzésem, hogy egy cseppet sem aggódik miattam vagy amiatt, hogy mire lehetek képes. Ez megrémiszt. Azt hiszem, jobban örülnék, ha az életéért könyörögne, ha dadogva rimánkodna, miközben ezüsttálcán kínálja nekem a világot. Csakhogy pont olyan veszélyesnek és közömbösnek tűnik, mint bent a házban, mikor golyót röpített annak a fickónak a fejébe, akit olyan szenvtelenül Guillermonak hívott.

MÁSODIK FEJEZET

SARAI

MÁR HUSZONNYOLC PERCE UTAZUNK. Végig az órát figyelem a műszer-falon, a ragyogó, kék számok már kezdenek beleégni a tudatalattimba. Az Amerikai ez idő alatt egy szót sem szólt. Egyetlen szót sem. Tudom, hogy ennek semmi köze nincs ahhoz, hogy félne. Nálam van a fegyver, kettőnk közül mégis én vagyok az, aki fél. Nem értem, miért nem beszél. Legalább kapcsolná be a rádiót... *valamilyen*... csatornára! Máris jobb lenne. Ez a csend megőrjíti. Igyekszem rajta tartani a szememet, miközben arra is próbálok rájönni, vajon hol lehetünk. De egyelőre nem láttam mást, csak fákat, egy-két stukkós házat meg lepusztult épületet. Minden ugyanúgy néz ki, mint a telepen.

A harminckettedik percben rádöbbenek, hogy valamikor leengedtem a fegyvert. Az ujjam még mindig a ravaszon pihen, és készen állok használni a pisztolyt, ha arra kerül sor, de azt hülyeség volt gondolnom, hogy pár percnél tovább képes leszek az Amerikain tartani.

Nem tudom, mit fogok tenni, amikor elfáradok. Szerencsére az adrenalin egyelőre még éberen tart.

– Mi a neve? – kérdezem a férfitől abban a reményben, hogy ezzel megtöröm a csendet.

Szükségem van rá, hogy bízzon bennem, hogy segíteni *akarjon* nekem.

– A nevem nem fontos.

– Miért?

Nem válaszol.

Lenyelem a torkomban lévő gombócot, ám rögtön egy újabb nő a helyén.

– Az enyém Sarai.

Továbbra sem válaszol.

Szinte már kínzás, annyira nem figyel rám. Kezdem azt hinni, hogy pontosan ez a célja: kínozni akar a csenddel.

– Szükségem van a segítségére – folytatom. – Tizennégy éves korom óta Javier rabja vagyok.

– És most azt hiszed, segíteni fogok neked, csak mert én is amerikai vagyok – jelenti ki egyszerűen.

Egy pillanatig habozok, mielőtt válaszolnék:

– É-én... nos, miért *ne* segítene?

– Ez nem az én ügyem. Semmi jogom beleavatkozni.

– Akkor mi a maga *ügye*? – kérdezem egy csepp ellenszenvvel a hangomban. – Hidegvérrel gyilkolni?

– Igen.

Végigfut a hátamon a hideg. Miután nem tudom, mit felelhetnék erre, vagy hogy egyáltalán felelnem kéne-e, úgy döntök, legjobb, ha témát váltok.

– Át tud juttatni a határon? – kérdezem, miközben egyre kétségbeesettebb leszek. – Én... – Szégyenkezve lesütöm a tekintetemet. – Bármit megteszek, amit csak akar. De kérem, könyörgök, segítsen átjutni a határon!

Érzem, hogy a könnyeim utat törnek maguknak a felszínre, de nem akarom, hogy sírni lásson. Nem tudom, miért, egyszerűen nem engedhetem. És tudom, hogy érti, mit értek az alatt, hogy bármire hajlandó vagyok, amit csak akar. Gyűlölöm magamat, amiért felajánlottam neki a testemet, de mint korábban már említettem, a kétségbeesettség sok mindenre ráveszi az embert...

– Ha az Egyesült Államok határára gondolsz – mondja, és a hangja valahogy meglep –, akkor jobb, ha tudod, hogy az messzebb van, mint ameddig hajlandó lennék elviselni téged a kocsimban.

Kihúszom a hátamat, kicsit eltávolodva az ülés támlájától.

– N-nos, akkor meddig hajlandó elviselni?

Ismét megpillantom sötét szemét a visszapillantó tükörben. Tekintete az enyémbe fúródik, amitől végigszalad a hideg a hátamon.

Nem válaszol.

– Miért nem *segít* nekem? – kérdezem, miután kénytelen-kelletlen belátom, hogy tök mindegy, mit mondok neki, nem megyek vele semmire. Amikor továbbra sem felel, elkeseredetten folytatom: – Akkor húzódjon le, és engedjen kiszállni! Majd elsétálok a határig.

Mintha röpke mosoly villanna fel a tekintetében, ahogy rám néz a tükörben. Igen, biztos vagyok benne. Ő is éppen annyira tisztában van vele, mint én, hogy még azzal is jobban járnék, ha visszarángatna a telepre, mint ha kiszállok a kocsiból, és magamra maradok.

– Többre lesz szükségem annál a hat golyónál, ami a pisztolyodban van.

– Akkor adjon nekem többet! – mondom egyre mérgesebben. – Amúgy nem ez az egyetlen fegyverem.

Ez mintha felkeltené az érdeklődését.

– Elhoztam annak az őrnek a gépfegyverét, akit leütöttem, amikor átjutottam a kerítésen.

Bólint, olyan finoman, hogy ha éppen pislogtam volna, észre sem veszem.

– Kezdetnek nem rossz – néz rám, majd visszafordítja a tekintetét a földútra, aminek a végén balra fordul. – De mit fogsz tenni, amikor kifogysz a lőszerből? Mert előbb-utóbb kifogysz belőle.

Gyűlölöm.

– Elmenekülök.

– Ők meg elkapnak.

– Majd leszúrom őket.

Az Amerikai óvatosan lehúzódik az út szélére, és megállítja a kocsit.

Ne, ne, ne! Ennek nem így kellett volna történnie. Arra számítottam, hogy továbbhajt, mivel tudja, hogy ha most itt kitesz, és magamra hagy, akkor bármi történjen is velem, az az ő lelkiismeretén szárad majd. De gondolom, nem is igazán van lelkiismerete. Sötét szemével rezzenéstelenül figyel a tükörből. Egy csepp együttérzést vagy aggodalmat sem látok a tekintetében. Már csak elvből is fejbe akarom lőni. Ő csak bámul engem azzal a visszafogott, „ugyan-mire-vársz-még” tekintetével, ám én meg sem moccanok. Óvatosan az ajtóra pillantok, majd ismét rá, aztán le a pisztolyomra, majd ismét rá.

– Használhat biztosítékként – mondom, mivel már nincs több ötletem, csak ez.

A szemöldöke alig mozdul, de ez éppen elég ahhoz, hogy tudjam, felkeltettem az érdeklődését.

– Én vagyok Javier kedvence – folytatom. – Más... vagyok... mint a többi lány.

– Miből gondolod, hogy biztosítékra van szükségem? – kérdezi.

– Nos, Javier kifizette már magának mind a három és fél milliót?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogy még értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

– Ez nem így működik – mondja.

– Nem, én viszont tudom, hogy Javier hogyan működik, és ha nem adta oda magának az egész összeget, mielőtt távozott, akkor már nem is fogja.

– Most akkor kiszállsz?

Nagyot sóhajtok, ismét kinézek az ablakon, majd újra felemelem a fegyvert, és így szólok:

– Elvisz a határig.

Az Amerikai megnyalja kiszáradt ajkát, és a kocsi ismét elindul. Mostantól improvizálok. Szökésem előre eltervezett része véget ért, amikor beszálltam ebbe a kocsiba.

Mikor az Amerikai az Egyesült Államok határáról beszélt, olyan érzésem volt, mintha más országok határához közelebb lennék, mint az Államokéhoz, és ez megrémiszt. Ha közelebb vagyok Guatemalához vagy Belize-hez, mint az Államokhoz, akkor erősen kétlem, hogy élve kikeveredhetek ebből. Tanulmányoztam a térképeket. Számtalanszor ültem abban a szobában, és futtattam végig az ujjamat az apró utakon Zamora és San Luis Potosí, Los Mochis és Ciudad Juárez között. De annak lehetőségét, hogy ennél délebbre legyek, száműztem az agyamból, mivel nem voltam hajlandó elfogadni, hogy olyan távol lehetek az otthonomtól.

Otthon. Micsoda értelmetlen szó! Egyáltalán nincs otthonom az Egyesült Államokban. Kétlem, hogy valaha is lett volna. De ettől még ott születtem és ott nőttem fel, bár az az igazság, hogy anyám nem sokat tett ennek érdekében. De ettől még haza akarok menni, mert az a hely akkor is jobb, mint az, ahol életem utóbbi kilenc évét töltöttem.

Hátamat félig az ajtónak, félig az ülésnek vetem, hogy szememet az Amerikain tarthassam. Hogy meddig tudom ezt így folytatni, továbbra is kérdéses. Ezzel ő is tisztában van.